

ZMIZELÉ
DÍVKY

LAUREN
OLIVEROVÁ

ZMIZELÉ DÍVKY

COU
BOO

ZMIZELÉ
DÍVKY

LAUREN
OLIVEROVÁ

Přeložila Romana Bičíková

Copyright © 2014 by Laura Schechter
Translation © Romana Bičíková, 2015

ISBN 978-80-7544-009-9

*Pro skutečného Johna Parkera, za podporu a inspiraci –
a všem sestrám na celém světě, včetně té moje*

Když skoro umřete, nejtípnější je, jak od vás potom všichni čekají, že budete najednou zářit jako sluníčko, užívat si života, honit motýly na pasece a obdivovat duhu v každé kaluži na dálnici. *Je to zázrak*, opakují vám a upírají na vás pohled plný očekávání, jako byste právě dostali nějaký úchvatný dárek, a opovažte se zklamat babičku tím, že se nad tím velkým bez tvarým svetrem budete ofrňovat.

A přesně takový vlastně život je. Beztvarý a plný děr a žmolků a zádrhelů. Nepohodlný a kousavý. Dárek, o který jste se neprosili, který jste nechtěli, který jste si nevybrali. Dárek, ze kterého máte být nadšení a každý den ho světu hrdě ukazovat, i když byste radši celý den byli zalezlí v posteli a nic nedělali.

Ale pravda je jiná. Skoro umřít není nic těžkého, a skoro žít taky ne.

27. března

Nick

„Chceš si hrát?“

Tahle slova jsem slyšela v životě víckrát než jakákoli jiná. *Chceš si hrát?* Čtyřletá Dara rozráží lítací dveře a s rozpaženými rukama letí na zelenající se dvorek, aniž by čekala, co odpovím. *Chceš si hrát?* Šestiletá Dara uprostřed noci vklouzne do mé postele, v rozšířených očích jí září odlesky měsíčního světla a vlhké vlasy jí voní po jahodovém šamponu. *Chceš si hrát?* Osmiletá Dara zvoní na zvonek u svého kola, desetiletá Dara roztahuje hrací karty do vějíře po mokřém stole u bazénu, dvanáctiletá Dara točí prázdnou lahev od limonády.

Ani v šestnácti Dara nečeká na to, co odpovím. „Posuň se,“ drcne kolenem do své nejlepší kamarádky Ariany. „Ségra chce taky hrát.“

„Už tu není místo,“ vypískne Ariana, když se do ní Dara opře. „Promiň, Nick.“ Tisní se spolu s dalšími šesti lidmi v nepoužíva-

ném koňském stání ve stodole Arianiných rodičů, kde to je cítit pilinami a trochu i hnojem. Na ušlapané zemi stojí poloprázdná lahev vodky, několik plechovek piva a hromádka nerůznějších svršků – šála, dvě různé rukavice, péřová bunda a Dařina upnutá růžová mikina s lesklým nápisem *Queen B*tch* na zádech. Vypadá to jako nějaká podivná obětina na oltář bohům svlékacího pokeru.

„To je v pohodě,“ sypu ze sebe. „Já hrát nemusím. Jen jsem vás přišla pozdravit.“

Dara se zašklebí. „Vždyť jsi sotva dorazila.“

Ariana pleskne kartami o zem, lícem nahoru. „Trojice králů.“ Otevře si plechovku piva, až jí kolem prstů zasycí bublinky. „Matte, svlíkej triko.“

Matt je vyzábly kluk s tak trochu moc velkým nosem a zamlženým pohledem někoho, kdo je na nejlepší cestě se zpít do němoty. Má na sobě už jen tričko – černé, s tajuplnou kresbou jednookého bobra na prsou – takže mi dojde, že ta péřovka na zemi nejspíš patří jemu. „Když mně je zima,“ kňourá.

„Buď sundáš triko, nebo kalhoty. Vyber si.“

Matt vzdychne a začne se soukat z trika. Kostnatá záda má posetá souhvězdím pupínek.

„Kde je Parker?“ zeptám se a snažím se znít pokud možno nenuceně, ale okamžitě sama sebe nenávidím za to, že se vůbec snažit *musím*. Jenže od chvíle, kdy s ním Dara začala... No, ať už je to cokoli, co spolu dělají, já mám od té doby dost potíže mluvit o svém bývalém nejlepším kamarádovi, aniž bych měla pocit, že se mi v hrdle zarazil střep z vánoční ozdoby.

Dara strne uprostřed rozdávání, ale jen na zlomek vteřiny. Hodí poslední kartu Arianě a zvedne svoje karty. „Nemám páru.“

„Psala jsem mu,“ vysvětluju. „Tvrdil, že tu bude.“

„No, možná už odešel.“ Dara po mně střelí temnýma očima, v nichž se zračí jasná rada. *Nech to být*. Nejspíš se zase pohádali. Anebo už se nehádají a právě to je problém. Možná že už ho to přestalo bavit.

„Dara má novýho kluka,“ zatrylkuje Ariana a Dara ji nevybíravě dloubne loktem do žeber. „Co, vždyť je to pravda, ne? Máš tajnýho kluka.“

„Sklapni,“ okřikne ji Dara. Nedokážu rozeznat, jestli je fakt naštvaná, nebo to jenom hraje.

Ariana trucovitě našpulí rty. „Znám ho? Řekni mi aspoň, jestli je to někdo, koho znám.“

„Ani omylem,“ odsekne Dara. „Žádný nápovědy.“ Hodí karty na zem, vstane a opráší si zadek. Má na sobě džíny, kožešinou lemované boty na klínku a kovově lesklý top, který jsem na ní ještě nikdy neviděla a který vypadá, jako by jí ho někdo vylil přímo na tělo a nechal ztuhnout. Vlasy má právě teď obarvené na černo a vyžehlené do hladka, jako by jí k ramenům kanul petrolej. Zase si vedle ní připadám jako zvíře vedle Krásky. Mám na sobě neforemnou bundu, kterou mi mamka koupila před čtyřmi lety na lyžák, a tuctově hnědé vlasy barvy myších hověinek mám stažené do obvyklého culíku.

„Jdu si pro pití,“ řekne Dara, ačkoli ještě nemá dopité pivo. „Chce někdo něco?“

„Něco nám namíchej,“ houkne Ariana.

Nezdá se, že by ji Dara slyšela. Chytí mě za zápěstí a vytáhne mě ze stáji ven, kde někdo – Arianina mamka? – připravil na pár skládacích stolech talíře s chipsy a preclíky a guacamole a několik balíčků sušenek. Do misky s guacamole někdo tůpnul cigaretu. V ohromné míse plavaly mezi napůl roztátým ledem plechovky piva jako lodě plující kolem Arktidy.

Zdá se, že je tu dneska celý Dařin ročník a půlka mého. Čtvrtáci se sice obvykle nezhazují na kalbách nižších tříd, ale teď, když už je skoro před maturitou, si nikdo nenechá ujít žádnou příležitost se opít. Nad stánými pro koně jsou rozvěšené řetězy vánočních světylek. Koně jsou tu jen tři: Misty, Luciana a Pan Ed. V duchu přemítám, jestli jim vadí dunění basů, nebo to, že jim co pět minut nějaký opilý třeták strká pod nos dlaň se sýrovými křupkami.

V ostatních stáních se kupí stará sedla a vidle a zrezivělé zemědělské náčiní, které jako by vrostlo do země tam, kde ho někdo kdysi dávno naposledy upustil – protože jediná věc, kterou Arianina mamka obhospodařuje, jsou peníze od jejích tří bývalých manželů – a taky hloučky středoškoláků hrajících chlastací hry a dvojic, které se po sobě plazí, nebo se v případě Jakea Harrise a Aubrey O'Brienové rovnou vášnivě líbají. Sedlovnu si podle všeho zabrali huliči jako kuřárnu.

Velká posuvná vrata jsou otevřená do noci, takže sem zvenčí vane mrazivý vzduch. Dole pod stodolou se někdo v jezdeckém oválu snaží podpálit táborák, ale venku mrholí, takže oheň ne a ne vzplát.

Aspoň že tady není Aaron. Nejsem si jistá, jestli bych dneska setkání s ním zvládla. Ne po tom, co se stalo minulý víkend. Bylo by mnohem lepší, kdyby se na mě naštvál – kdyby na mě

řval a vyšiloval nebo kdyby začal po škole roznášet pomluvy, že mám syfilis nebo tak něco. Pak bych ho mohla nenávidět. Pak by to dávalo *mysl*.

Jenže on je od našeho rozchodu neochvějně zdvořilý, jako prodavač ve značkovém butiku. Jako by fakt hodně chtěl, abych si něco koupila, ale nechce působit moc vlezle.

„Já si pořád myslím, že nám to celkem klope,“ prohlásil, jako by se nechumelilo, když mi vracel mikinu (vypranou, samozřejmě, a úhledně složenou) a haldu nejrůznějších kravin, které jsem nechala v jeho autě – propisky, nabíječku na mobil a podivné těžitko, které jsem našla kdesi ve výprodeji. Ten den byly v jídelně k obědu špagety a Aaron měl ještě pořád v koutku úst stopy po červené omáčce. „Možná si to ještě rozmyslíš.“

„Možná,“ odpověděla jsem mu. A vážně jsem si v tu chvíli nade vše přála, aby tomu tak bylo.

Dara chňapne lahev whisky a cákne si do plastického kelímku na tři prsty. Dolije to colou. Kousnu se do rtu, abych zarazila slova, která se mi derou na jazyk: Je to nejmíň třetí drink, co si dává, u táty s mámou to už má beztak pořádně rozlité, měla by si přece dávat pozor a nedělat problémy. Vždyť kvůli ní obě musíme chodit ke cvokaři, boha jeho.

Místo toho řeknu: „Takže nový kluk, jo?“ Snažím se znít nenuceně.

Dara zvedne koutek úst v pokřiveném úsměvu. „Znáš Arianu. Přehání.“ Namíchá další drink a vtiskne mi kelímek do dlaně. Pak do něj fukne tím svým. „Na zdraví,“ řekne a zhluboka se napije. Naráz spolkně snad půlku obsahu svého kelímku.

Nápoj má podezřelou vůni, jako kapky proti kašli. Položím ho vedle talíře pářečků zapečených v listovém těstě, které vypadají jako zafačované svařené prsty. „Tak kdo je teda ten pan tajemný?“

Dara pokrčí rameny. „Co na to můžu říct?“ Na víčkách má zlatavé oční stíny a třpytky jí padají i na tváře, takže vypadá, jako by se cestou sem omylem zatoulala do říše divů. „Jsem prostě neodolatelná.“

„A co Parker?“ vyptávám se dál. „Další mraky na blankytném nebi?“

Rázem té otázky lituju. Daře zmizí úsměv z tváře. „Proč?“ upře na mě tvrdý, otupělý pohled. „Abys mi zas mohla vmést do tváře, žes mi to říkala?“

„Zapomeň na to.“ Odvrátím se a najednou mě zalije vlna vyčerpání. „Dobrou, Daro.“

„Počkej,“ chytí mě za zápěstí. A v tu chvíli je veškeré napětí to tam a Dara se zase usmívá. „Ještě nechod. Pobuď s náma, Nanynko,“ prosí a já zaváhám.

Když je Dara takhle milá, když takhle žadoní jako ta malá holka, která mi vždycky ráno s vytřeštěnýma očima vyskočila na postel a škemrala, ať už vstávám, tak se jí skoro nedá odolat. Skoro. „Musím brzo vstávat,“ odbudu ji, když mě vede ven do deště. „Slíbila jsem mamce, že jí pomůžu uklidit, než dorazí teta Jackie.“

Asi měsíc potom, co nám táta oznámil, že odchází, se mamka chovala, jako by se nic nestalo. Poslední dobou ale začala *zapomínat*. Zapomíná zapnout myčku, nastavit si budík, vyžehlit si blůzu do práce, vyluxovat. Jako by si táta pokaždé, když z domu odveze něco dalšího – svoje oblíbené křeslo, šachovou sadu, kterou zdě-

dil po dědovi, golfové hole, které stejně nikdy nepoužívá – vzal s sebou i kus mamčina mozku.

„Proč?“ Dara zvedne oči v sloup. „Vždyť teta přiveze ty svoje očištný křišťály a bude. Prosím,“ opakuje. Musí zvýšit hlas, aby překřičela hudbu, kterou někdo dal ještě víc nahlas. „Vždyť nikdy nikam nechodíš.“

„To není pravda,“ namítnu. „To jen ty někam chodíš pořád.“ Vyzní to ale ostřeji, než jsem zamýšlela. Dara se jen zasměje.

„Dneska se nebudem hádat, jo?“ Nakloní se ke mně a lípne mi pusou na tvář. Rty má lepkavé jako ocucaný bonbón. „Dneska se budem bavit.“

Z hloučku kluků, hádám, že ze třetáku, kteří se choulí v pološtinu stodoly, se ozve výskání a potlesk. „Jó!“ houkne jeden a zvedne plechovku piva. „Lesby, do toho!“

„Sklapni, kreténe,“ okřikne ho se smíchem Dara. „Je to moje sestra.“

„Já fakt radši půjdu,“ ošiju se.

Dara mě ale neposlouchá. Ve zrůžovělé tváři jí svítí opojené oči. „Je to moje sestra,“ oznámí znova nikomu konkrétnímu a zároveň všem, protože Dara je ten typ člověka, kterého ostatní pozorují, chtějí, následují. „A taky moje nejlepší kámoška.“

Další jásání a tleskání. „Tak už začněte!“ křikne další kluk.

Dara mě obejmě kolem ramen a nahne se ke mně. Dýchne mi do tváře sladké a ostré alkoholové výpary. „Nejlepší kámošky navždy,“ zašeptá a já si najednou nejsem jistá, jestli mě objímá, nebo na mě visí. „Že jo, Nick? A nic – absolutně nic – to nezmění.“

P O

http://www.theShorelineBlotter.com/28brezen_nehody

Norwalkská policie obdržela ve 23:55 hlášení o autonehodě na silnici 101 jižně od motelu Shady Palms. Vozidlo řídila Nicole Warrenová (17). Byla s lehčími zraněními převezena do nemocnice Eastern Memorial. Spolujezdčyně Dara Warrenová (16) neměla v době nehody zapnutý bezpečnostní pás a musela být záchrannou službou převezena na jednotku intenzivní péče. Její stav je nadále kritický. Modlíme se za tebe, Daro.

Taková škoda! Doufám, že se z toho dostane!

napsal: mamka27 v 6:04

bydlím hned vedle tu ránu jsem slyšela o kilometr dál!!!

napsal: RoZtOmiLKa27 v 8:04

Tyhle děcka mají pocit, že jsou nesmrtelný. Kdo si proboha nezapíná pás?? Může si za to sama.

napsal: markhhammond v 8:05

Chlape, copak nemáš kouska soucitu? Všichni občas děláme kraviny.

napsal: trickmatrix v 8:07

Někteří lidi dělají větší kraviny než jiní.

napsal: markhammond v 8:08

Daro,
je mi to moc lito. Prosim, probud' se.
Chei ti to vynahradit.

Parker

Policie z Main Heights zažila rušnou noc. Ve středu mezi půlnocí a jednou hodinou ráno se tři místní teenageři jižně od silnice 23 dopustili série menších vloupání. Policie nejdříve obdržela hlášení z večerky na Richmond Place, kde Mark Haas (17), Daniel Ripp (16) a Jacob Ripp (19) ohrožovali prodavače a nakonec uprchli s dvěma kartony pív, čtyřmi kartony vajec, třemi balíčky sušenek a dvěma balíky sušeného masa. Policie je poté sledovala až na Sutter Street, kde pachatelé poničili několik poštovních schránek a znečistili vejci dům Waltera Middletona, učitele matematiky ze střední školy, kterou navštěvují (podle našich informací přistihl poškozený Marka Haase při podvádění a pohrozil mu propadnutím). Nakonec policie pachatele dopadla a zatkla v Carrenově parku, přičemž mladíci ještě stihli ukrást batoh, dva páry džínových kalhot a tenisky z okraje plaveckého bazénu. Policie uvedla, že oděvy patřily dvěma nezletilým dívkám, které se v bazénu koupaly nahé. Obě dvě byly předvedeny na policejní stanici v Main Heights. Nezbývá než doufat, že tou dobou už měly svoje oblečení zpátky.

Dannnnnyyyy... ty bejku!

napsal: grandtheftotto v 12:01

To nemáte nic jiného na práci?

napsal: mama3raubiru v 12:35

Ironií je, že tihle kluci nakonec taky skončí jako prodavači ve večerce.

Rozhodně si nemyslím, že z nich vyrostou neurochirurgové.

napsal: hal.m.woodward v 14:56

To se koupaly nahý? Vždyť musely zmrznout!! :P

napsal: prettymaddie v 19:22

Proč nejsou v reportáži i jména těch dvou holek? Neoprávněné

vníknutí do bazénu je taky trestný čin, ne?

napsal: strazcespravedlnosti01 v 21:01

Díky za příspěvek. Ani jedna z nezletilých dívek nebyla obviněna.

napsal: admin v 21:15

Middleton je debil.

napsal: hellicat15 v 23:01

15. července

Nick

„Ty ses koupala nahá, Nicole?“

Existuje spousta věcí, které od svého otce nikdy nechcete slyšet.

Klystýr. Orgasmus. Zklamala jsi mě.

Koupat se nahá je na tomhle seznamu taky pěkně vysoko, hlavně když vás právě ve tři ráno vytáhli z policejní stanice v erárních kalhotách a mikině, které předtím nejspíš patřily nějakému bezdomovci nebo sériovému vrahovi, protože vaše vlastní oblečení a taky tašku, občanku a peníze vám někdo ukradl od bazénu.

„Byla to jen sranda,“ bráním se, ale sama vím, jak hloupě to zní. Nechat se polonahá zatknout uprostřed noci, když máte dávno spát, žádná sranda není.

Reflektory auta dělí dálnici na pruhy světla a temnoty. Jsem ráda, že tátovi nevidím do tváře.

„Tobě to připadá jako sranda? Tohle bych tedy od tebe nečekal. A ten kluk, ten Mike –“

„Mark.“

„To je fuk. Kolik je mu let?“

Na to radši neodpovím. Je mu dvacet, ale to tátovi pro jistotu neprozradím. Táta jen hledá, na koho svalit vinu. Jen ať si myslí, že mě k tomu někdo donutil, že to byl nějaký starší potíživista, kdo mě přiměl přelézt plot v Carrenově parku, svléknout se do spodního prádla a skočit placáka do bazénu tak ledového, že jsem si skoro vyrazila dech. Když jsem se vynořila nad hladinu, hýkala jsem smíchy a myslela na Daru a na to, že by tu se mnou měla být, že by to pochopila.

Představuju si, jak se ze tmy vynořuje ohromný balvan, neprostopupná kamenná opona. Musím na chvíli zavřít oči. Před námi není nic než dlouhá, hladká silnice a dva kužely světel.

„Poslyš, Nick,“ začne táta. „Moc se o tebe s maminkou bojíme.“

„Já myslela, že se spolu nebavíte,“ odseknu a stáhnou si o kousek okýnko, jednak protože klimatizace jen bezmocně prská a vůbec nechladí a taky proto, abych průvanem přehlušila tátův hlas.

Táta moji poznámku nechá bez povšimnutí. „Myslím to vážně. Od té nehody –“

„Ne,“ nenechám ho větu dokončit. „Prosím.“

Táta vzdychne a promne si pod brýlemi oči. Cítím z něj vůni těch mentolových náplastí, co si v noci lepí pod nos, aby nechrápal. Na sobě má pytlovitě kalhoty od pyžama se soby, které má snad odjakživa. Na zlomek vteřiny se cítím fakt mizerně.

Pak si vzpomenu na tátovu novou přítelkyni a mamčino napjaté mlčení, jako by byla jen loutka, které někdo příliš utáhá nitky.

„Musíš o tom začít mluvit, Nick,“ pokračuje táta a jeho hlas teď zní tiše a ustaraně. „Pokud ne se mnou, tak se svým psychologem. Nebo s tetou Jackie. S kýmkoli.“

„Ne,“ zavrtím hlavou a stáhnu okýnko až dolů, takže kolem mě burácí vítr a bere mi slova rovnou od úst. „Nemusím.“

7. ledna

Dařin deník

Pan doktor Lízej – pardon, Leezay – tvrdí, že bych každéj den měla aspoň pět minut psát o tom, co cítím.

Tak jo.

Nenávidím Parkera.

Nenávidím Parkera.

Nenávidím Parkera.

Nenávidím Parkera.

Nenávidím Parkera.

Hned je mi líp!

Od našeho POLIBKU uplynulo pět dní a dneska ve škole se ani nenamáhal otočit hlavu mým směrem. Jako by se bál, že okolo něj zamoří vzduch.

Máma s tátou si to u mě taky pěkně pohnojili. Táta proto, že se tváří tak vážně a zachmuřeně, i když je úplně jasný, že někde hluboko uvnitř z toho rozvodu div radostí nemetá kozelce. Jako vážně, přece nemusí odejít, pokud nechce, no ne? A mamka proto, že se vůbec nebrání, a kvůli dítěti neuronila ani slzu, ani na pohřbu ne. Jen dál dělá, co musí, chodí na zenovou jógu a vyhledává si recepty s quinoou, jako by se to, že se jí rozpadá svět, dalo zachránit tím, že

do těla dostane dost vlákniny. Jako by byla nějaký animatronický robot v elastčkách a mikině z univerzity Vassar.

Nick je taky taková. Přivádí mě to k šílenství. Nikdy taková nebyla, aspoň myslím. Nebo si to jen nepamatuju. Ale od chvíle, co nastoupila na střední, uděluje všem kolem sebe rady, jako by jí bylo pětáctýřicet a ne jen o jedenáct měsíců a tři dny víc než mně.

Zrovna minulý měsíc, když nás táta s mámou usadili ke stolu, aby nám řekli, že se rozvádějí, Nick nehnula ani brvou. „Fajn,“ řekla jen.

Fajn, kurva. To jako fakt?

Dída umřel a máma s tátou se nesnášejí a Nick se na mě pořád kouká, jako bych spadla z Marsu.

Víte co, pane doktore, já vám k tomu něco řeknu. Není to fajn.

Vůbec nic není fajn.

17. července

Nick

Ze Somerville je to do Main Heights jen dvacet kilometrů, ale skoro se zdá, jako by to byly dvě různé země. V Main Heights je všechno nové: novostavby, nové obchody, nový nepořádek, čerstvě rozvedení tátové a jejich nové byty, shluk sádrokartonu a překližky a čerstvého nátěru připomínající kulisy na jevišti, které někdo postavil tak chvatně, že jsou sotva uvěřitelné. Z tátova bytu je výhled na parkoviště a řádku pohublých jilmů, které sídliště oddělují od dálnice. Ve všech místnostech je koberec a klimatizace nevydá ani hlásku, jen tichounce chrlí ledový recyklovaný vzduch, takže je to jako bydlet v ledničce.

I tak se mi v Main Heights líbí. Líbí se mi můj bíle vymalovaný pokoj s bílým nábytkem, líbí se mi vůně nově položeného asfaltu, i všechny ty chatrné budovy škrábající se k nebi. Main Heights je místo, kam lidi odcházejí, když chtějí zapomenout.

Dva dny po incidentu s koupáním na Adama ale mířím zpátky do Somerville.

„Změna prostředí ti prospěje,“ opakuje mi táta už po dvanácté, ale je to pitomost, protože přesně tohle mi tvrdil, když jsem se stěhovala k němu do Main Heights. „A tvojí mamce taky prospěje, když tě zas bude mít doma. Určitě bude moc ráda.“

Aspoň že nelže a nedodá, že Dara bude taky ráda.

Cesta uteče moc rychle a najednou jsme v Somerville. Projedeme podjezdem a v tu ránu vypadá všechno staře. Silnici lemují ohromné stromy, sklánějící se vrby hladí zem pod sebou, vzrostlé duby skryjí ve svém mihotavém stínu celé auto. Za vlnící se clonou zeleně se tyčí obrovské domy z přelomu století, koloniální sídla a budovy, u kterých už nikdo neodhadne, jak jsou staré. Somerville bývalo vzkvétající město s mlýnem a továrnami na zpracování bavlny, největší v celém státě. Půlku města prohlásili za památkovou zónu. Máme oslavy založení města a mlýnské slavnosti a průvod na počest otců poutníků. Žít na místě, které je takhle posedlé minulostí, je svým způsobem dost zpátečnické. Jako by tu všichni rezignovali na budoucnost.

Jakmile odbočíme na West Haven Court, sevře se mi srdce. Tohle je další problém Somerville: příliš mnoho vzpomínek. Všechno, co se děje, se už stalo tisíckrát předtím. V hlavě mi vyskočí vzpomínka na tisíc jiných cest autem, tisíc cest domů v tátově velkém kombíku s rezavou skvrnou od kafe na sedadle spolujezdce, vzpomínka na rodinné výlety a slavnostní večere a společné pochůzky.

Je zajímavé, jak jsou některé věci pořád dokola stejné a pak se naráz změní.

Táta teď chce svoje velké auto prodat a pořídit si něco menšího, stejně jako vyměnil rodinný dům a čtyřčlennou rodinu za byteček v novostavbě a mrňavou blondýnu jménem Cheryl. Takže k domu číslo 37 už nikdy nepřijedeme jako rodina.

Dařino auto stojí zabarikádované mezi garáží a máminým autem. Je tak špinavé, že se kolem nádrže jasně rýsují otisky rukou. Na zpětném zrcátku dodnes visí chundelaté hrací kostky, které jsem jí kdysi koupila ve Walmartu. Trochu mě uklidňuje, že je nevyhodila. Přemítám, jestli už se odvážila vrátit se za volant.

V duchu se ptám, jestli bude doma, usazená v kuchyňském koutě v příliš velkém triku a skoro neexistujících šortkách a bude si čistit nehty na nohou, jako to dělá vždycky, když mě chce vytočit. Jestli se na mě podívá, až vejdu, odfoukne si ofinu z očí a houkne „Nazdar Nanyňko“, jako by se nic nedělo, jako by mě poslední tři měsíce totálně neignorovala.

Teprve, když zaparkujeme před domem, se táta trochu zastydí za to, že se mě takhle zbavuje.

„Budeš v pohodě?“ zeptá se.

„Co myslíš?“ odtuším.

Chystám se vystoupit z auta, ale táta mě zarazí. „Prospěje ti to. Vám oběma. I doktor Leezay říkal –“

„Doktor Leezay jen blbě kecá,“ přeruším ho a vylezu ven, než se se mnou stihne začít hádat. Naši po té nehodě trvali na tom, abych ke cvokaři chodila ještě častěji, aspoň jednou týdně. Jako by se báli, že jsem s tím autem nabourala schválně nebo že mi ta rána navždy pochroumala mozek. Když jsem ale čtyři seze-

ní po 250 dolarech strávila mlčením a civěním do zdi, tak to se mnou vzdali. Ani nevím, jestli Dara ještě na terapii chodí.

Zatukám na kufr, aby mi ho táta otevřel. Ani se nenamáhá vystoupit, aby mě objal na rozloučenou (ne, že bych o to stála), jen stáhne okýnko a zamává mi, jako bych byla pasažér na právě vyplouvající lodi.

„Mám tě rád,“ zavolá na mě. „Večer ti brnknu.“

„Jasně. Já tebe taky.“ Přehodím si sportovní tašku přes rameno a pomalu se vleču ke vchodovým dveřím. Tráva kolem je přerostlá a mokře se mi lepí na kotníky. Dveře volají po novém nátěru a celý dům vypadá tak nějak splaskle, jako by se v něm něco zhroutilo.

Pamatuju si, jak mamka začala před pár lety tvrdit, že je kuchyň nakloněná. Vyskládala na linku zmražený hrášek a ukazovala mně a Daře, jak se kuličky kutálí z jednoho konce na druhý. Táta si myslel, že jí přeskočilo. Strašně se kvůli tomu pohádali, hlavně proto, že kdykoli si táta šel v noci bos pro pití, pořád šlapal po rozmraženém hrášku.

Nakonec se ukázalo, že máma měla pravdu. Nechala prohlédnout základy domu a zjistilo se, že jak se půda pod domem usazovala, celá budova se naklonila o centimetr doleva. Málo na to, aby to bylo vidět, ale dost na to, aby to bylo cítit.

Dneska ale celý dům vypadá ještě pokřivenější než jindy.

Mamka pořád nenechala spravit venkovní dveře, takže se musím pořádně opřít o kliku, aby se vůbec otevřely. V předsíni je tma a lehce nakyslý zápach. Pod stolem se mačká několik krabic a taky tu jsou zahradnické holínky, které nepoznávám, opuště-

né uprostřed chodby, s podrážkami obalenými bahnem. Perkins, náš šestnáctiletý mourovatý kocour, plačtivě mňoukne a přifape ke mně, aby se mi mohl omotat kolem kotníků. Aspoň někdo je rád, že mě vidí.

„Haló?“ zavolám a je mi trapně z toho, jak je mi najednou trapně, jako bych byla cizinec a vůbec se tu nevyznala.

„Tady, Nick!“ ozve se skrz zdi chabá ozvěna mamčina hlasu. Jako by tu byl uvězněný.

Shodím tašku v předsíni, opatrně se vyhnu nacákanému bahně a vydám se ke kuchyni. Celou dobu si představuju Daru. Daru, jak telefonuje, Daru, jak sedí na okně s koleny pod bradou, Daru s nově nabarvenými pramínky ve vlasech. Dařiny oči, průzračné jako voda v bazénu, její roztomilý pršáček, takový ten nosík, za který jiní lidé platí. Daru, jak na mě čeká, aby mi odpustila.

Ale v kuchyni najdu jen mamku. Takže Dara buď není doma, nebo mě nehodlá poctit svou přítomností.

„Nick.“ Mamka se tváří překvapeně, i když mě samozřejmě slyšela vejít a taky na mě od rána čeká. „Strašně jsi zhubla,“ řekne mi, když mě obejmě. A jedním dechem dodá: „Fakt jsi mě zklamala.“

„Jo.“ Dosednu na židli u stolu, na kterém se kupí staré noviny. Jsou tu taky dva hrnky kafe, v nichž se už dělá mléčný škraloup, a talíř s nakousaným toustem. „To mi táta říkal.“

„Ale vážně, Nick. To sis to nemohla odpustit?“ Snaží se hrát rozhořčeného rodiče, ale není zdaleka tak přesvědčivá, jako byl táta. Jako by byla herečka, kterou začínají nudit její repliky. „Všichni máme starostí až až. Nechci se bát ještě i o tebe.“

A je tu zas, třpytí se mezi námi jako přelud: Dara v kraťoučkových šortkách a na vysokých podpatcích, husté řasy černé jako uhel, až jí řasenka nechává poprašek na tvářích, věčně rozesmátá Dara, která nám opakuje, ať se nebojíme, že bude v pohodě, že nikdy nepije, i když jí je z úst cítit vanilková vodka, krásná Dara, populární Dara, problémové dítě, které každý miluje – moje malá sestra.

„Tak se o mě neboj,“ prsknu.

Mamka vzdychne a posadí se naproti mně. Vypadá, jako by od té nehody zestárla o sto let. Pleť má křídově bledou a vysušenou a pod očima modřinově nažloutlé pytle. Začínají jí odrůstat kořínky. Na kratičký okamžik mě napadne ohavná, hříšná myšlenka. *Není divu, že ji táta opustil.*

Ale vím, že to není spravedlivé. Táta odešel, ještě než se to všechno podělalo. Snažila jsem se ho pochopit, už aspoň milionkrát, ale stejně ho nechápu. Kdyby odešel až pak, možná bych to chápala. Když Daře spravili kolena kovovými šrouby a ona odpřísáhla, že už se mnou nepromluví ani slovo, když mamka celé týdny nevydala ani hlásku a začala každou noc brát léky na spaní a pak se ráno probouzela jak praštěná palicí a moc unavená na to, aby šla do práce, a účty za lékařskou péči se nám sypaly na hlavu jako podzimní listí po bouřce...

Ale proč jsme pro něj nebyly dost dobré už předtím?

„Promiň, nestihla jsem tu uklidit.“ Mávne paží směrem ke stolu a sedátku na okně, kde se kupí pošta, k lince plné obálek a napůl vybaleného nákupu. „Mám toho pořád strašně moc. Co jsem začala zas chodit do práce...“

„To nic.“ Strašně nerada poslouchám její omluvy. Po té nehodě se omlouvala neustále. Když jsem se v nemocnici probudila, mamka mě držela v náručí, houpala mě jako miminko a pořád dokola opakovala, jak moc ji to mrzí. Jako by za to snad mohla. Když jsem ji slyšela, jak se omlouvá za něco, co ani není její vina, cítila jsem se ještě hůř.

To já jsem řídila to auto.

Mamka si odkašle. „Už jsi přemýšlela o tom, co budeš přes léto dělat? Teď, když jsi doma?“

„Jak to myslíš?“ Natáhnu se po nedojedeném toustu a kousnu do něj. Fuj. Vyplivnu okoralý chleba do ubrousku a mamka mi ani nevyčíní. „Mám přece brigádu v Palladiu. Půjčím si Dařino auto a –“

„V žádném případě. Do Palladia se rozhodně vracet nebudeš.“ Na chvíli je zase sama sebou, ředitelkou v jedné z nejhorších středních škol v Shoreline County, která od sebe odtrhávala peroucí se čtvrtáky a vždycky přiměla lajdácké rodiče, aby se vzchopili nebo aby aspoň trochu líp předstírali zájem. „A řídit taky nebudeš.“

Cítím, jak mi pod kůží bublá vztek. „To nemyslíš vážně.“ Na začátku prázdnin jsem si našla brigádu za barem v multikině Palladium v obchodním centru Bethel Mall hned za Main Heights. Byla to ta nejblbější, nejsnadnější práce na světě. Celý obchoďák je většinou přes den prázdný, až na pár mamin v elastákách a s kočárky, a ty si, když náhodou zavítají do kina, objednávají stejně nanejvýš dietní colu. Jediné, co se ode mě vyžaduje, je dorazit a brát 10 dolarů na hodinu.

„Myslím to smrtelně vážně.“ Mamka sepne ruce na stole a kůže se jí na kloubech tak napne, že pod ní vidím každou kůstku. „Shodli jsme se s tvým otcem, že by ti letos v létě prospělo trochu víc disciplíny,“ vysvětluje. Paráda, takže mí rodiče se dokážou přestat navzájem nenávidět jen za tím účelem, aby se spojili proti mně. „Abys měla co dělat.“

Abys měla co dělat. To je rodičovština pro: Abys byla neustále pod dozorem a unudila se k smrti.

„Já mám v Palladiu co dělat,“ namítnu, ale je to totální lež.

„Mícháš příchutě do popcornu, Nicki,“ vzdychne máma. Mezi obočím se jí objeví vráska, jako by jí někdo do kůže zaryl nehet.

Ne pořád, vypadne ze mě málem.

Mamka vstane a utáhne si opasek u županu. Od pondělí do čtvrtka vede letní školu a dnes je pátek, takže předpokládám, že se vůbec neobtěžovala s oblékáním, i když už jsou dvě odpoledne. „Už jsem mluvila s panem Wilcoxem,“ pokračuje.

„Ne.“ Místo bublavého vzteku se ve mně rozhoří panika. Greg Wilcox je starý úchylák, který kdysi učil matiku na mámině škole, ale nakonec pověsil učitelování na hřebík, aby se mohl stát vedoucím nejstaršího a nejtrapnějšího zábavního parku na světě jménem Fantasy Land. Což zní tak trochu jako jméno nějakého striptýzu nebo bordelu, takže se mu zkráceně říká FanLand. „Neříkej to.“

Mamka mě zjevně neposlouchá. „Říkal, že má letos na léto málo lidí, hlavně potom, co –“ Odmlčí se a nasadí výraz, jako by kousla do citronu, což znamená, že málem řekla něco, co nemě-

la. „No, každopádně by se mu tam další pár rukou hodil. Bude to namáhavá práce, ale dostaneš se na vzduch a rozhodně ti to prospěje.“

Začínám mít plné zuby toho, jak mě rodiče pořád nutí dělat věci, které mi podle nich mají prospět. Jako by to dělali jen kvůli mně.

„To není fér,“ stěžuju si a skoro dodám, *Daru nikdy do ničeho ne nutíte*, ale odmítám vyslovit její jméno. Nebudu o ní mluvit, ani se nezeptám, kde zrovna je. Pokud chce předstírat, že neexistuju, tak já můžu dělat totéž.

„Nemusím s tebou jednat fér,“ odporuje mi mamka. „Jsem tvoje matka. Doktor Leezay si navíc myslí, že –“

„Je mi fuk, co si myslí doktor Leezay.“ Odsunu se od stolu tak prudce, až nohy židle zaskřípou o linoleum. Vzduch v domě je hutný a prosycený vlhkostí. Tady žádná klimatizace není. Takže takovéhle léto mě čeká. Místo abych ležela ve svém pokoji v tátově bytě s klimatizací na plné pecky a zhasnutými světly, budu zavřená v domě se sestrou, která mě nenávidí, nebo budu dřít jako soumar v prastarém zábavním parku, kam chodí jen důchodci a úchylové.

„Začínáš znít jako tvoje sestra.“ Mamka vypadá úplně vyčerpaně. „Jedna stačí, nemyslíš?“

To je typické. Dara se dokáže stát námětem i hnacím motorem rozhovoru, i když ani není v místnosti. Kam až moje paměť sahá, lidé mě vždycky srovnávali s Darou, spíš než obráceně. *Není tak hezká jako její mladší sestra... stydlivější než její mladší sestra... ne tak populární jako její mladší sestra...*

Jediné, v čem jsem byla vždycky lepší než Dara, byla obyčejnost. A pozemní hokej – jako by honění míčku po trávě byl bůhvíjak skvělý osobnostní rys.

„Nejsem ani trochu jako ona,“ prsknu a vyběhnu z kuchyně dřív, než mamka stihne odpovědět. Skoro zakopnu o ty pitomé zabahněné holínky v předsíni. Beru schody po dvou. Všude jsou stopy neznáma, detaily, které někde chybí, jinde přebývají, jako třeba umělohmotná světlýka ve tvaru skřítků před mamčinou ložnicí a nic než prázdný čtverec na koberci v pracovně, kde stávalo tátovo oblíbené, neskonale ohavné kožené křeslo, a taky hromady kartonových krabic plných nejrůznějšího harampádí, jako by se sem pomalu stěhovala jiná rodina nebo jako by se ta moje vystěhovala pryč.

Aspoň že můj pokoj je stále netknutý. Hřbety úhledně vyrovnaných knížek, pečlivě složený bleděmodrý přehoz na postel, plyšáci Benny a Stuart, které mám odmalinka, sedící vzorně na polštáři. Na nočním stolku se vyjímá zarámovaná fotka Dary a mě z halloweenské oslavy z prváku, na které jsme převlečené za strašidelné klauny, s pomalovanými obličejí a vysmáté tak, že vypadáme skoro stejně. Rychle k němu dojdu a obrátím fotku lícem dolů. Pak si to rozmyslím a strčím ji místo toho do šuplíku.

Nevím, co je horší. Být doma, kde se všechno tolik změnilo, nebo být doma, kde je všechno pořád stejné.

Nad hlavou se mi ozve zavržení. Dara chodí po svém pokoji. Takže *je* doma. Najednou mám takový vztek, že mám sto chutí do něčeho praštit. Za tohle může Dara. To ona se rozhodla, že se mnou nebude mluvit. Je to její vina, že teď chodím jako tělo bez

duše s pocitem, že mám v hrudi závaží, které mi každou chvíli propadne do žaludku a rozerve mi vnitřnosti. Je to její vina, že nemůžu spát ani jíst, a když už pozřu sousto, jen se mi udělá špatně.

Kdysi dávno bychom se spolu vysmívaly tátově nové přítelkyni a Dara by pro ni vymyslela nějakou pichlavou přezdívku, abychom o ní mohly tajně mluvit. Kdysi dávno by se mnou šla pracovat do FanLandu, jen aby mi dělala společnost, abych si při drhnutí dětských blitek ze starých atrakcí nepřipadala sama, a pak bychom soutěžily, kdo zahlédne za hodinu nejvíc lidí s ledvinkou nebo kdo vypije nejvíc coly, aniž by hodil šavli.

Kdysi dávno by to byla zábava.

Ani jsem se nerozhodla, co jí vlastně řeknu, vyběhnu na chodbu a dupu po schodech na půdu. Vzduch je tu ještě prohřátější než dole. Mamka s tátou Daru v prváku přestěhovali z přízemí do pokoje na půdě v domnění, že jí tím ztíží její noční útěky. Dara ale začala lézt ven oknem a spouštět se po mříži na popínavé růže, jako by to byl její osobní žebřík.

Dveře jejího pokoje jsou zavřené. Jednou, když jsme se pohádaly, si na ně namalovala ohromný rudý nápis NEVSTUPOVAT. Naši ji pak přiměli, aby ho zase přemalovala, ale když na dveře zasvítí světlo v určitém úhlu, pořád jde pod matným nátěrem smetanové barvy odstínu č. 12 poznat.

S klepáním se neobtěžuju a vtrhnu rovnou dovnitř, vyrazím dveře skoro jako poldové v seriálech, jako bych čekala, že na mě vyskočí ze zálohy.

Jako obvykle to u ní vypadá jako po výbuchu atomovky. Prostředadlo je napůl stažené, podlaha je posetá botami, džíny, třípy-

tivými tílky a topy bez ramínek a taky jemnou vrstvou bordelu, co se obvykle nahromadí na dně kabelky: obaly od žvýkaček, Tic Tac, mince, víčka od propisek, rozlámané cigarety.

Vzduch je stále lehce cítit skořicí. Dařina nejoblíbenější vůně.

Ale Dara je pryč. Okno je dokořán a záclony se vlní ve vánku, takže se v jejich záhybech objevují obličejové a hned zase mizí. Přejdu pokoj a dávám si pozor, abych nešlápla na něco, co by se mohlo rozbít. Vykloním se z okna. Jako obvykle nejdřív instinktivně zalétnu pohledem k dubu, na který Parker vždycky věšel červenou vlajku, když chtěl, abychom si s ním šly hrát a my přitom měly dělat úkoly nebo spát. Tehdy jsme s Darou lezly po mřížoví společně, zoufale jsme zadržovaly smích a pak jsme ruku v ruce běžely na naše domluvené místo.

Teď tam samozřejmě žádná vlajka nevisí. Mříž se ale lehce pohupuje a několik čerstvě utržených okvětních lístků se krouživě snáší k zemi. V hlíně se nezřetelně rýsují otisky stop. Před očima se mi mihne bílá kůže, záblesk zářivé barvy, závoj tmavých vlasů proplétajících se mezi stromy v lesíku, ke kterým přiléhá zadní část našeho domu.

„Daro!“ zařvu. A pak: „Daro!“

Ale Dara se neotočí.

17. července

Dara

Dolů z okna jsem od té nehody nelezla. Trochu se bojím, že to moje zápěstí nevydrží. Měla jsem ho rozdrčené na padrt, víc jak měsíc jsem ani neudržela vidličku. Poslední metr se musím pustit a seskočit a moje kotníky se nepříjemně ozvou. Ale aspoň jsem slezla dolů vcelku, takže fyzioterapie asi přece jen k něčemu bude.

Ani omylem se nehodlám potkat s Nick. Ne potom, co řekla.

Nejsem ani trochu jako ona.

Dokonalá Nick. Ta Hodná.

Nejsem ani trochu jako ona.

Jako bychom celý život nelezly tajně jedna druhé do pokoje, abychom mohly spát ve stejné posteli, šeptat si o klucích, co se nám líbí, sledovat obrazce, které měsíční světlo vrhalo na strop a rozeznávat v nich různé tvary. Jako bychom se kdysi dávno neřízly do prstu a nepřítiskly krvácející ranky k sobě, abychom byly

spojené navždy a nesdílely jen společné geny, ale i věčné pokrevní pouto. Jako bychom si nepřísahaly, že spolu budeme bydlet i po vejšce, jako dva mušketýři, jako Batman a Robin, jin a jang, dvě strany jedné mince.

Jenže maska dokonalé Nick se najednou začíná bortit.

Lesík ústí u pečlivě posekaného dvorku, zpoza kterého na mě mezi stromy pomrkává další dům. Kdybych zahrnula doleva, doveďe mě pěšina kolem Dupontových až k domu, kde bydlí Parker, a ke skryté díře v plotu, kterou jsme si s Nick a Parkerem jako malí vyrobili, abychom se mohli nepozorovaně scházet. Já ale zahnu doprava a les mě vyplivne na Old Hickory Lane, naproti přes ulici od altánku pro orchestr v parku Upper Reaches. Zrovna tam hraje čtyřčlenná hudební skupina, jejímž členům je dohromady aspoň tak tisíc let, na sobě mají staromódní slamáky a barevná proužkovaná saka. Hrají písničku, kterou neznám. Chvilí jen tak stojím uprostřed silnice a poslouchám a mám pocit, že jsem úplně ztracená – jako bych se omylem octla v cizím těle, v cizím životě.

Na té nehodě bylo přece jen něco dobrého – a ne, nebyla to roztržitá kolena a mnohočetná zlomenina pánve a fraktura holenní kosti a vykloubená čelist a jizvy ve tváři, jak jsem po hlavě prolétla předním sklem, ani to, že jsem čtyři týdny ležela v nemocniční posteli a srkala polévku brčkem.

Nejlepší totiž bylo to, že jsem se na dva a půl měsíce ulila ze školy.

Ne, že by mi vadilo chodit do školy. Teda dřív mi to nevadilo. Učení je otrava, to je jasné, ale to ostatní – kamarádi, zdrhání

o přestávkách za budovu laborky, abychom si mohli v klidu dát cigáro, flirtování se čtvrtáky, aby nás vzali na oběd někam mimo školní jídelnu... to všechno bylo fajn.

Škola je těžká jen v případě, že vám jde o dobré známky. A když jste v rodině za blbečka, nikdo od vás dobré známky ani nečeká.

Já ale neměla na nikoho náladu. Nechtěla jsem se dívat, jak mě všichni litují, zatímco kulhám po jídelně nebo když si sedám a třesu se u toho námahou a bolestí jako starý dědek. Nechtěla jsem jim dát záminku, aby mě litovali nebo aby předstírali, že mě litují, i když ve skrytu duše cítí zadostiučinění z toho, že už nejsem hezká.

Z vytržení mě probere zatroubení klaksonu. Rychle uskočím a zapotácím se na trávě, ale jsem ráda, že se mi vrací síla. Tohle je vlastně poprvé, co jsem za celou tu dobu vylezla z domu.

Auto, které na mě troubilo, ale nejede dál a místo toho zpomalí. A spolu s ním se zpomalí i čas. V hrudi se mi sevře ledová pěst strachu. Omlácené bílé volvo s nárazníkem přilepeným k podvozku tlustými pruhy stříbřité izolační pásky.

Parker.

„A sakra.“

To z něj vypadne, když mě spatří. Ne *Panebože, Daro, strašně rád tě vidím*. Ani *Moc mě to mrzí. Myslel jsem na tebe každý den*.

Ani *Měl jsem strach, a proto jsem ti nezavolał*.

Jenom *A sakra*.

„Tak nějak,“ odpovím, protože to je to jediné, co mě jako odpověď napadá. Zrovna v tu chvíli přestane kapela hrát. Přijde mi, že ticho občas může být ten nejhluchnější hluk.

„Já jen... teda.“ Zavrtí se na sedačce, ale nezdá se, že by se chystal z auta vystoupit a obejmout mě. Tmavé vlasy si nechal narůst tak, že mu teď sahají až skoro k čelisti. Je opálený – nejspíš pracuje někde venku, možná zas seká trávníky, stejně jako loni v létě. Jeho oči mají pořád tu neobyčejně neurčitou barvu, ani modré, ani zelené, ani šedé, barva oblohy čtvrt hodiny předtím, než vyjde slunce. Při pohledu na něj se mi ještě pořád chce zvracet a brečet a vrhnout se mu kolem krku. „Nečekal jsem, že tě tu uvidím.“

„Bydlím hned za rohem, copak jsi zapomněl?“ ušklíbnu se. Můj hlas zní příkřeji, našťvaněji, než mám v úmyslu. Kapela ale začne znova hrát a mě zalije vlna vděku.

„Myslel jsem, že jsi pryč,“ řekne Parker. Oběma rukama pevně svírá volant, což dělá vždycky, když se nechce vrtět. Parker rád ze srandy tvrdí, že je jako žralok – pokud se přestane pohybovat, umře.

„Nebyla jsem pryč,“ opravím ho. „Jen jsem nechtěla nikoho vidět.“

„Aha.“ Parker mě propaluje pohledem tak palčivým, že se musím odvrátit. Zamžourám do slunce. Takhle aspoň neuvidí vystouplé, zuřivě rudé jizvy na mé tváři a na spánku. „Myslel jsem – no, že mě asi nechceš vidět. Potom, co se stalo...“

„To sis myslel správně,“ vyhrknu, jinak prozradím svoje skutečné pocity. *Tak to není.*

Parker sebou cukne a zadívá se zase na silnici před sebou. Projíždí kolem nás další auto a musí se Parkerovi vyhnout. Nezdá se, že by si toho Parker všiml, i když postarší chlápek na sedačce pasažéra stáhne okýnko a křikne po něm něco dost neslušné

ho. Slunce pořádně pálí, po krku mi stéká čůrek potu. Vzpomenu si, jak jsem loni ležela v parku Upper Reaches mezi Parkerem a Nick den potom, co skončila škola. Parker předčítal ty nejpodivnější zprávy, které vyhledal bůhvíkde – vztahy mezi různými živočišnými druhy, bizarní úmrtí, nevysvětlitelné obrazce v obilí, které podle Parkerova neochvějného názoru mohli vytvořit jen mimozemšťani – a já zhluboka vdechovala vůni dřevěného uhlí a čerstvé trávy a hlavou mi běželo, že takhle by to mohlo být napořád. Co se sakra změnilo?

Nick. Máma s tátou. Bouračka.

Všechno.

Najednou je mi do breku. Rychle si omotám ruce kolem pasu a pevně zmáčknu.

„Poslyš.“ Parker si prohrábne vlasy, které se mu ale okamžitě svezou zase na svoje místo. „Nechceš někam hodit nebo tak něco?“

„Ne.“ Neřeknu mu, že nemám kam jít. Nechci nikam jinam než pryč. Nemůžu se ani vrátit pro svoje auto, protože bych mohla narazit na Nick, která se určitě užírá a sepisuje důvody, proč jsem jí nepřipravila slavnostní přivítání.

Parker se tváří, jako by omylem spolkl žvýkačku. „Rád jsem tě viděl,“ vymáčkne ze sebe, ale nepodívá se na mě. „Fakt moc rád. Myslel jsem na tebe... vlastně pořád.“

„Jsem v pohodě,“ přesvědčuju ho.

Na lhaní mám naštěstí vrozený talent.

Policejní velitelství z East Norwalku oznámilo, že začalo vyšetřovat možný únos devítileté Madeline Snowové, která údajně zmizela z auta zaparkovaného před cukrárnou Big Scoop Ice Cream u silnice 101 v neděli 19. července mezi 22:00 a 22:45. Její rodina policii a médiím poskytla následující fotografii s žádostí, aby kdokoli, kdo o Madeline něco ví, okamžitě předal veškeré informace nadporučíku Franku Hernandezovi z eastnorwalkské policie. Zastihnete ho na telefonním čísle 1200 555 2160.

Modlíme se, aby se Madeline brzy dostala v pořádku domů ke své rodině.

Z toho článku se člověk nic nedozví. Byli s ní její rodiče, když byla „unesena“? Když zmizí dítě, můžou za to většinou rodiče a to dokazují i statistiky.

napsal: takurcite v 09:45

Díky za příspěvek, @takurcite. Policie žádné další detaily nezveřejnila, ale jakmile tak učiní, budeme článek aktualizovat.

napsal: admin v 10:04

@takurcite „Když zmizí dítě, můžou za to většinou rodiče.“ Kde tu svoji „statistiku“ bereš?

napsal booradleyprezident v 11:42

Chudinka Madeline. Všichni z kostela svatého Judy se za tebe modlí.

napsal: mamka27 v 13:37

Ahoj všichni, pokud chcete nejčerstvější info, jděte

na www.FindMadeline.tumblr.com. Vypadá to, že tam budou všechny novinky.

napsal: weinberger33 v 14:25

Dalších 161 komentářů

20 . č e r v e n c e

Nick

V pondělí brzo ráno vyrážím hezky začerstva do práce.

Odcházím v sedm a mamka ještě spí. Dara taky. Za ty dva dny, co jsem doma, se jí dokonale daří se mi vyhýbat. Nemám ani potuchy, co u sebe v pokoji celé dny dělá – nejspíš spí a mamka ji kvůli tomu samozřejmě vůbec neprudí, protože Dara je od té nehody nedotknutelná, jako by byla ze skla a jediný dotek by ji mohl rozbít – ale každé ráno nacházím v zahradě ulámaná růžová poupata, důkaz, že se zas plížila ven.

Vím o ní jen díky podobným stopám. Když v jejím pokoji zůstane puštěný iPod a repráky řvou na plné pecky, když slyším nad hlavou kroky, když nacházím věci, které po sobě nechává. Zubní pastu zaschnutou na umyvadle v naší společné koupelně, protože Dara si vždycky na kartáček dá moc a neobtěžuje se se zavíráním tuby. Zpola snědený pytlík chipsů na kuchyňském stole. Boty na vysokém klínku pohozené na schodech, lehká vůně marihua-

ny linoucí se v noci z půdy. Takhle si vytvářím obraz svojí sestry, jejího života, toho, co dělá, jako když jsme kdysi na Boží hod ráno vždýcky letěly po schodech do obýváku a věděly jsme, že u nás už Santa byl, protože sušenky a mléko, které jsme mu nachystaly, byly pryč. Nebo jako antropolog, který rekonstruuje celou civilizaci jen z keramických úlomků.

Už teď je vedro, i když se slunce sotva vyhoupllo nad obzor a nebe je stále temně modré. Cvrčkové se můžou zbláznit a vzduch kolem se chvěje ve vlnách jejich zpěvu. Oloupu si banán, který jsem si vzala z kuchyně, ale zjistím, že je shnilý. Zahodím ho do lesa.

V téměř prázdném autobuse si sednu na poslední sedačku. Někdo tu do skla v okně vyryl tři velká písmena: DJW. Dařiny iniciály. Představuju si, jak sedí tam, kde teď já, jede bůhvíkam a znuděně kapesním nožikem ryje do okna.

Trasa autobusu číslo 22 vede až k pobřeží, kroučí se podél zátoky Heron Bay a shluku laciných motelů a plážových chatek z překližky, podél dlouhé řady restaurací a obchodů se suvenýry a zmrzlináren až do East Norwalku, kde je plno barů a obchodů s nekvalitním spodním prádlem a sexshopů a striptýzových klubů. FanLand je hned vedle silnice 101, jen asi dva kilometry od místa, kde jsme tehdy bouraly, bezejmenného místa plného mokřin a spleteného podrostu a skalnatých výčnělků, které tu kdysi dávno cestou k oceánu vytvořil pravěký ledovec a které příboj dál omílá, až z nich brzo bude jen prach.

Nevím, co jsme tu dělaly. Nepamatuju si, proč jsme havarovaly, ani jak. Moje paměť se zasekla na jediné věci, jako když se nit

zachytí o něco ostrého: Ve chvíli, kdy mi ruce sklouzly z volantu a světlo reflektorů dopadlo na skalní masiv. Táta nedávno navrhl, abych se tam zašla podívat, že mi to prý pomůže v „zotavovacím procesu“.

Přemýšlím, jestli se tam ještě povaluje moje espézetka, zkroucená ve sluncem vyšisované trávě, jestli se mezi skalisky ještě třpytí střepy z čelního skla.

Když konečně dorazíme k FanLandu, který má společné parkoviště s Boom-a-Rangem, podle cedule „Největším velkoobchodem s petardami“, je se mnou v autobuse už jen stařeček s kůží barvy tabákových skvrn. Vystoupí spolu se mnou, ale nevěnuje mi ani pohled a pomalu se šourá k Boom-a-Rangu. Hlavu má sklopenou, jako by šel proti větru.

Tričko už mám úplně propocené. Naproti přes silnici se na parkovišti u benzinové pumpy tísni několik policejních aut. Majáček na jednom z nich se tiše otáčí a zalévá zdi a čerpadla nesouvislým červeným světlem. Napadne mě, jestli tu nedošlo ke krádeži. Poslední dobou to s tímhle místem jde z kopce.

FanLand má i svého maskota, piráta jménem Pete, který je na všech plakátech a cedulích po celém parku, upozorňuje lidi, že nemají odhazovat odpadky na zem a ukazuje, kolik nejmíň musí dítě měřit, aby mohlo na danou atrakci. První, co vidím, když projdu odemčenou branou do parku, je pan Wilcox, jak seškrabuje zaschlé žvýkačky ze čtyřmetrové sochy piráta Peta, který zubatým úsměvem vítá příchozí návštěvníky. Papoušek, jehož by měl mít na rameni, je zakrytý velkou nablýskanou cedulí, na níž stojí: SLAVÍME 75 LET!

„Nick!“ Když mě pan Wilcox zahlédne, zdvihne ruku vysoko na hlavu a mocně mává, jako bych byla sto metrů od něj, a ne jen deset. „Moc rád tě vidím. Moc rád. Vítej ve FanLandu!“ Než se stihnu vzepřít, přitáhne si mě v drtivém objetí. Je cítit mýdlem a kupodivu i motorovým olejem.

O panu Wilcoxovi stačí vědět dvě věci: Vždycky všechno říká dvakrát a očividně prošvihl několik školení o sexuálním harašení na pracovišti. Ne, že by byl opravdu úchyl. Jen strašně rád všechny objímá.

„Dobrej, pane Wilcoxi,“ zamumlám mu do mohutného ramene. Nakonec se mi povede se mu vymanit, ale pan Wilcox mě dál drží jednou rukou kolem pasu.

„Ale no tak,“ věnuje mi zářivý úsměv. „Tady ve FanLandu jsem prostě Greg. Takže mi říkej Gregu, co ty na to? Tak pojď, tak pojď. Nejdřív vyřešíme vohoz. Měl jsem hroznou radost, když mi tvoje mamka řekla, že jsi zpátky a že hledáš práci. Hroznou radost.“

Vede mě k malé žluté budově schované za falešnými palmami v květináčích a odemkne dveře klíčem z masivního svazku, který má připnutý u pasu. Za celou dobu se nepřestane usmívat a dál mele pantem.

„Tak jsme tady. Tak, klíče od hradu... Tohle je kancelář, jak vidíš, není to nic nóbl, ale bohatě to stačí. Když nepobíhám někde venku, jsem většinou tady a taky tu máme lékárničku, kdyby si někdo uřízl prst... dělám si srandu, dělám si srandu. Ale tu lékárničku tu fakt máme.“ Ukáže na prohýbající se police nad stolem zavaleným účty, ruličkami vstupenek a různými obrázky, které podle všeho nakreslily děti jako poděkování „pirátu Petovi“

za vážně super den. „Ať tě ani nenapadne brát si z lednice colu, jinak ti Donna – moje sekretářka, za chvíli ji taky potkáš – ukousne hlavu. Ale vodu si tam klidně vezmi a pokud si chceš do práce nosit vlastní oběd, klidně ho tam strč taky.“ Plácne do lednice dlaní, asi aby zdůraznil svoje slova. „To samé platí pro cennosti – mobily, peněženky, milostné dopisy – dělám si srandu, dělám si srandu. Než ti začne směna, můžeme je zamknout tady a budou tu jak v trezoru. Á, tady. Tumaš, hoď to na sebe,“ hodí mi kousavé červené tričko s potiskem rozesmátého obličejce piráta Peta, který, jak na to tak koukám, budu mít přímo na levém prsu, „a dáme se do toho. Vítej v týmu! Záchody jsou hned nalevo za fotoautomatem.“

Nechám pana Wilcoxe a svoji tašku v kanceláři a jdu se převléknout. Záchodky značí dřevěná cedule ve tvaru papouška. Naposledy jsem ve FanLandu byla, když mi bylo tak osm nebo devět, takže spoustu věcí nepoznávám, ačkoli jsem si jistá, že se tu ve skutečnosti nic moc nezměnilo. Jakmile vlezu na záchodech do kabinky, vybaví se mi, jak jsme tu s Darou stály v mokrých plavkách, pod nohama se nám dělaly louže a my se po dlouhém dni na sluníčku třásly zimou a smíchem. Prsty jsme měly ulepené od cukrové vaty a ruku v ruce jsme utíkaly mámě a tátovi. Žabky nám pleskaly po mokrém betonu.

Na zlomek vteřiny mě zalije vlna smutku, jako by mi někdo vyrvál srdce z hrudi. Chci zpátky svoji rodinu. Chci zpátky svoji Daru.

Rychle se převléknu do červeného trika, které je mi tak o tři čísla větší, a vrátím se do kanceláře, kde na mě čeká pan Wilcox.

„Nick!“ zahlaholí, jako by mě viděl poprvé. „Sekne ti to, sekne ti to.“

Obejme mě kolem ramen a vede mě jednou z pěších stezek, které se proplétají parkem mezi ztroskotanými loďmi a dalšími umělohmotnými palmami a atrakcemi se jmény jako Šplouchy šplouch nebo Procházka po prkně. Zhlédnu i pár dalších zaměstnanců v nepřehlédnutelných červených uniformách, jak zametají listí na promenádě, vyměňují filtry nebo na sebe hulákají pokyny. Mám podivný pocit, jako bych vlezla do zákulisí divadla těsně před začátkem představení a viděla všechny herce jen napůl převlečené a nalíčené.

Pak začne pan Wilcox zase zběsile mávat rukou nad hlavou a volat na holku zhruba stejně vysokou jako já, která je taky celá v červeném. „Tennesonová! Tady! Tennesonová! Vedu ti novou posilu!“ A hlasitě se zařehtá. Holka se k nám rozeběhne a Wilcox ze sebe sype vysvětlení. „Tennesonová je moje pravá ruka. Už je tu s námi ve FanLandu čtvrté léto. Když budeš cokoli potřebovat, jdi za ní. Když něco nebude vědět, nepotřebuješ to vědět ani ty!“ Znovu se zachechtá, pustí mě a s dalším zamáváním zmizí.

Moje nová kolegyně vypadá, že je nejspíš napůl Asiatka, dlouhé černé vlasy má spletené do copů a za levým uchem má vytetovaného šneka. Vypadá jako někdo, kdo by se kamarádil s Darou, až na to, že se usmívá a podle jiskřivých očí má fakt ráda časná rána. Přední zuby má trochu křivé, takže je mi hned sympatická.

„Nazdar,“ kývne na mě. „Vítej ve FanLandu.“

„To už jsem dneska slyšela tak stokrát,“ zašklebím se.

Tennesonová se zasměje. „Jo, Greg je vždycky z nováčků děsně odvařenej. Vlastně je odvařenej ze všeho. Já jsem Alice.“

„Nicole,“ představím se. Potřese se rukama, i když Alice nemůže být o moc starší než já. Tipuju ji nanejvýš na dvacet. Pokyne mi, abych šla za ní, a zabočí doprava k Jeskyni, „suché“ části parku, kde jsou všechny velké atrakce a herní pavilony a občerstvení. „Ale většina lidí mi říká Nick.“

Alice nepatrně vytřeští oči, jako by jí z nich někdo strhnul závoj. „Ty jsi – ty jsi Dařina ségra.“

Přikývnu a Alice uhne pohledem. Tváří se, jako by kousla do něčeho kyselého. „Je mi líto, co se vám stalo,“ vyhrkne nakonec.

Polije mě horko, jako vždycky, když někdo začne mluvit o té nehodě. Jako bych vešla do místnosti, kde si o mně všichni šuškají. „Takže jsi o tom slyšela?“

Alice se aspoň tváří, že je jí líto, že s tím začínala. „Moje sestřenice chodí v Somerville na střední. A taky od té doby, co John Parker...“

Slyšet Parkerovo jméno – jeho celé jméno – ve mně něco spustí. Už celé měsíce jsem na něj ani nepomyslela. Nebo jsem se jen celé měsíce *snažila* na něj nemyslet. A celým jménem mu nikdo nikdy neříká. On a jeho starší brácha byli odjakživa Velkej Parker a Malej Parker. Dokonce i jejich mamka jim tak říká.

Když o něm někdo mluví jako o *Johnu Parkerovi*, jako by z něj dělal cizího člověka.

„Od té doby, co John Parker co?“ dotírám.

Alice neodpoví a ani nemusí, protože v tu chvíli ho spatřím. Sedí svlečený do půl těla na otevřené bedně s náradím a vrtá se

v podvozku Banánové lodi, atrakce, která, jak napovídá její název, vypadá jako obří pestrobarevný banán.

Možná nás slyšel nebo vycítil, že se o něm bavíme, nebo je to jen náhoda, ale zrovna v tu chvíli zvedne hlavu a jeho pohled dopadne přímo na mě. Zvednu ruku, abych mu zamávala, ale strnu, když si všimnu, jak se tváří – zděšeně, jako bych byla duch nebo nějaké monstrum.

A pak mi to dojde: Nejspíš si taky myslí, že za to můžu já.

Alice dál povídá. „... jsem tě na dnešní ráno dala do party s Parkerem. Mám spoustu práce s tou výroční oslavou. On už ti ukáže, co a jak, a já tady budu taky, kdybys cokoli potřebovala.“

Teď už nás s Parkerem od sebe dělí jen tři metry. Parker se sehne pod ocelovými podpěrami banánové lodi, chňapne po svém červeném triku a otře si do něj obličej. Tyčí se nade mnou tak, že mi přijde, že od chvíle, kdy jsem ho v březnu viděla naposled, zase o pár čísel vyrostl.

„Co tady děláš?“ zeptá se. Stojí přede mnou pořád ještě bez trika, takže vidím hladký bělostný pŕlměsíček jizvy na jeho rameni, kde se s Darou v prváku v alkoholovém opojení označkovali rozžhaveným zapalovačem. Já si měla udělat stejné znamení, ale na poslední chvíli jsem z toho vycouvala.

Tupě se zatahám za rukáv červeného trika. „Pracuju,“ odpovím. „Mamka mě donutila.“

„Takže Wilcox už dostal i tvoji mamku, jo?“ řekne Parker, stále bez úsměvu. „A já ti tu mám dělat průvodce?“

„Asi jo.“ Svědí mě celé tělo. Mezi prsy mi k pasu stéká čůrek potu. Parker byl strašně dlouho můj nejlepší kamarád. Trávi-

li jsme hodiny sledováním béčkových hororů u Parkera na gauči, zkoušeli jsme míchat popcorn s čokoládou nebo jsme si půjčili na DVD cizojazyčný film a vypnuli jsme titulky, abychom si mohli děj a dialogy vymýšlet sami. Esemeskovali jsme si v hodinách matiky, protože jsme se nudili. Pak Parkera načapali a na týden mu sebrali telefon. Půjčili jsme si skútr jeho staršího bratra a našťosovali se na něj, já, Parker a Dara a pak jsme ho museli nechat u silnice a zdrhnout do lesa, když nás zahlédl projíždějící policajt.

A pak se loni v prosinci něco změnilo. Dara se právě rozešla se svým nejnovějším objevem, Joshem nebo Jakem nebo Markem nebo Mikem – nikdy se mi nedařilo si je všechny pamatovat, jak rychle se v jejím životě točili. A najednou se začala zjevovat na našich filmových večerech, v kratičkých šortkách a tenounkém tričku, pod kterým jasně prosvítaly černé košíčky její krajkové podprsenky. Nebo jsem je zahlédla, jak spolu jedou v třesnutém mrazu na skútru, Dara má paže omotané kolem Parkerovy hrudi a se zakloněnou hlavou se směje. Nebo jsem vešla do místnosti a Parker sebou cuknul a střelil po mně provinilým pohledem, zatímco Dara měla dlouhou opálenou nohu hozenou v jeho klíně.

Najednou jsem byla třetí kolo u vozu.

„Hele.“ Mám pocit, jako bych v krku měla smirkový papír. „Já vím, že jsi na mě asi našťvanej –“

„Já na tebe?“ skočí mi Parker do řeči, než stihnu větu dokončit. „Já myslel, že jsi našťvaná ty na mě.“

Slunce praží a já si v prudkém světle připadám podivně obnažená, jako bych byla brouk pod obrovským okem mikroskopu. „Proč bych na tebe měla bejt našťvaná?“

Parker uhne očima. „Po tom, co se stalo s Darou...“ To jméno zní z jeho úst jinak, zvláště a křehce, jako by bylo ze skla. Mám sto chutí se zeptat, jestli jsou ještě spolu, ale to by pak zjistil, že se s Darou nebavíme. A navíc mi do toho nic není.

„Co takhle začít od začátku?“ navrhu. „Co ty na to?“

Parker se konečně usměje. Je to pomalý proces, nejdřív se mu rozsvítí v očích. Parker má šedé oči, ale je to ta nejvřeější šedá na světě. Šedá jako tisíckrát vypraná oblíbená flanelová deka. „Jo,“ řekne. „Jo, to bych moc rád.“

„Takže, budeš mi teda dělat průvodce nebo co?“ Natáhnu se a bouchnu ho pěstí do paže a Parker se smíchem předstírá, že ho to bolí.

„Račte,“ pokyne mi teatrálně.

Vezme mě na obhlídku celého parku a ukazuje mi jednotlivá místa, která budu muset znát, ta oficiální i ta skrytá. Brouzdaliště, přezdívané Čůraliště, kde se cachtají batolata v plínkách. Smrtonosnou past, horskou dráhu, která podle Parkera určitě jednoho dne dostojí svému názvu, protože poslední revizi prý zažila někdy začátkem devadesátých let. Nevelký oplocený prostor, kde se nachází většina stánků s občerstvením (kterým se ve FanLandu z nějakého podivného důvodu říká „pavilony“), kde taky stojí bouda s náradím, kam se zaměstnanci ulévají mezi směnami, aby si zakouřili nebo si spolu trochu zadováděli. Ukáže mi taky, kolik chlóru odměřit do Čůraliště – „vždycky přidej o trochu víc, až když ti začnou slejzat řasy, tak víš, žes to přestřelila,“ – a jak zacházet s ruční pákou u šlapadel.

Hodinu před polednem už je park plný rodin a skupin dětí z letních táborů a „štamgastů“, což jsou obvykle postarší lidé s kšilty a ledvinkami, kteří klopýtají mezi atrakcemi a stěžují si jen tak do prázdna, jak moc se park změnil. Parker jich většinu zná jménem a s širokým úsměvem je zdraví.

Když je čas na oběd, seznámí mě s Princeznou – která se ve skutečnosti jmenuje Shirley, ale Parker mi klade na srdce, abych jí tak nikdy neříkala – staříčkou blondýnou, která pracuje v jednom ze čtyř stánků s občerstvením, tedy pardon, *pavilonů*, a podle všeho je do Parkera blázen, protože ho obdaří sáčkem chipsů zadarmo a mě dlouhým podmračeným pohledem.

„To je takhle milá na každého?“ zeptám se, když si s Parkerem odneseme hotdogy a plechovky s limonádou ven a usadíme se ve stínu ruského kola.

„Jméno Princezna si nezaslouží jen tak někdo,“ odpoví Parker a usměje se. Vždycky když se usmívá, nakrčí u toho nos, prý proto, že se jeho nos chce té srandy účastnit taky. „Neboj, ona si tě taky oblíbí. Je tu skoro od začátku, víš?“

„Od úplného začátku?“

Parker se soustředí na pytlík se zálivkou a palcem z něj doluje zelený sliz. „Ten byl 29. července 1940. Shirley tu je od padesátých let.“

Dvacátého devátého července. Na Dařiny narozeniny. Letos jí bude sedmnáct a FanLandu bude v tentýž den sedmdesát pět. Pokud si Parker tu shodu uvědomuje, nijak ji nekomentuje. A já ho na to rozhodně upozorňovat nehodlám.

„Koukám, že pořád jíš mimozemské sliz?“ plácnu místo toho a trhnu bradou směrem k pytlíku se zálivkou.

Parker se zatváří uraženě. „*Le* sliz. Není mimozemské, je francouzské.“

Odpoledne se mi slije do jednoho proudu činností: sbírání odpadků, výměny plastových pytlů v odpadkových koších, uklidňování pětiletého dítěte, kterému se nějak povedlo ztratit se z dohledu svojí skupiny a teď s usedavým nářkem stojí pod křivou cedulí ukazující cestu k Lodi duchů. Potom se někdo vyzvrací na Tornádu a Parker mi oznámí, že jako zelenáč to budu vytírat já, ale pak jde a udělá to sám.

Hodně věcí je ve skutečnosti sranda. Třeba jízda na Albatrosu, při které kontrolujeme, jestli je soukolí dobře promazané, mytí kolotoče tlakovou hadicí, jejíž proud je tak silný, že ji skoro neudrží v ruce, nebo přestávky, kdy se toho moc neděje a já můžu s Parkerem klábosit o ostatních zaměstnancích a řešit, kdo koho nenávidí a kdo s kým chodí nebo se rozchází nebo znovu dává dohromady.

Konečně taky zjistím, proč má pan Wilcox letos v létě tak málo brigádníků.

„Byl tu jeden týpek, Donovan,“ začne Parker vyprávět o pauze mezi směnami. Sedíme ve stínu ohromné palmy v květináči a Parker se neustále ohání po mouchách. Má ruce pořád v pohybu, jako by vysílal tajemné signály nějakému neviditelnému příjemci: poškrábání na nose, zatahání za ucho, odhrnutí pramene vlasů z čela. Až na to, že já ty jeho signály mám dokonale přečtené. Víím, co který znamená, jestli je Parker smutný nebo spokojený nebo ve stresu nebo nervózní. Jestli má hlad nebo moc energie nebo málo spánku.

„To je křestní, nebo příjmení?“ přeruším ho.

„Dobrá otázka. Nevím jistě. Všichni mu prostě říkají Donovan. No každopádně už ve FanLandu pracoval celý věky, ještě dýl než pan Wilcox. Zná to tady jako svý boty, všichni ho měli rádi, uměl to s děčkama...“

„Počkej, to tu byl dýl než Princezna?“

„Dýl než Princezna tu není nikdo. A přestaň mi skákat do řeči. Takže, Donovan byl fajn chlap, chápeš. Teda aspoň si to všichni mysleli.“ Parker se dramaticky odmlčí a nechává mě čekat.

„Tak co se stalo?“ dlobnu do něj.

„Před pár týdnů u něj vyrazili dveře poldové.“ Parker zvedne obočí. Má je hustá a skoro černá, jako by měl mezi předky nějakého upíra. „Ukázalo se, že je ve skutečnosti pedofil. Měl na počítači stovky fotek nezletilejch holek. Sledovali ho už celý měsíce.“

„Nekecej. A to o tom nikdo nevěděl?“

Parker zavrtí hlavou. „Vůbec. Já ho potkal jen jednou nebo dvakrát a vždycky mi přišel úplně v pohodě. Normální člověk, co by měl trénovat malý kluky fotbal nebo si stěžovat na vysoký hypotéky.“

„To je děs,“ řeknu. Pamatuju si, jak nám kdysi dávno v nedělní škole říkali o Kainově znamení a já měla pocit, že to není zas tak špatný nápad. Nebylo by od věci vidět hned na každém člověku, co je s ním v nepořádku, kdyby svoje úchylinky a zločiny nosili rovnou na kůži jako tetování.

„To dost,“ souhlasí Parker.

Nebavíme se ani o Daře, ani o té nehodě, o ničem z minulosti. Najednou jsou tři odpoledne a moje první směna v nové práci je u konce, a ani nebyla tak strašná.

Parker mě doprovodí do kanceláře, kde se pan Wilcox a hezká tmavovlasá žena (domyslím si, že je to Donna, strážkyně veškeré coly v lednici) hádají o tom, kolik sekuriťáků navíc bude potřeba na oslavu výročí parku. Hádají se v přátelském, nenuceném tónu lidí, kteří se už celé roky takhle hašteří, a přitom spolu ve všem v podstatě souhlasí. Pan Wilcox chvíli nechá hádku hádkou, aby mě mohl znovu rázně poplácat po zádech.

„Nick! Tak co, užila sis první den? No jasně, že jo! Tohle je nejlepší místo na světě. Tak zase zítra, hezky začerstva!“

Vezmu si batoh. Když znovu vylezu na sluníčko, zjistím, že Parker na mě čeká. Převlékl si tričko a to červené pracovní má srolované pod paží. Voní jako mýdlo a nová kožená bunda.

„Jsem ráda, že pracujem spolu,“ vypadne ze mě cestou na parkoviště, které je stále ještě plné aut a autobusů. FanLand má otevřeno až do desíti a Parker mi vyprávěl, že lidi, co sem chodí večer, jsou úplně jiná sorta: jsou mladí, neurvalí a dost nevypočitatelní. Jednou prý nachytl dva, jak si to rozdávají na ruském kole, pak zas holku, která šňupala koks z okraje umyvadla na pánských záchodcích. „Nevím, jak bych Wilcoxe zvládla sama,“ dodám spěšně, protože Parker na mě upírá dost divný pohled.

„Jo,“ kývne nakonec. „Já jsem taky rád.“ Vyhodí klíčky od auta do vzduchu a chytne je do dlaně. „Chceš hodit domů? Myslím, že mému Korábu už jsi chyběla.“

Při pohledu na jeho auto, tak důvěrně známé, mi v mozku jako ohňostroj vybuchne vzpomínka: zamlžené přední sklo, zevnitř zadýchané a zvenčí pokropené deštěm, Parkerův provinilý

výraz a Dařiny chladné, tvrdé oči, vychloubačný pohled, jako by najednou byla někdo úplně cizí.

„Ne, to je dobrý,“ zavrtím rychle hlavou.

„Vážně?“ Parker si otevře dveře.

„Jsem tu Dařiným autem,“ zalžu. Ta slova jsou venku dřív, než se nad nimi stihnu zamyslet.

„Fakt jo?“ Parker zní překvapeně. Jsem ráda, že je parkoviště ještě pořád tak narvané, protože mou lež aspoň okamžitě neprohlédne. „No, tak jo. Takže... se asi uvidíme zejtra, co?“

„Jo,“ vydechnu a snažím se v hlavě zapudit vzpomínku na tu noc, na ten pocit, usazený hluboko uvnitř, že se všechno změnilo a že už to mezi námi třemi nikdy nebude takové jako dřív. „Měj se.“

Otočím se na patě, ale stojím na místě, aby Parker neviděl, že ve skutečnosti mířím k autobusové zastávce. Parker na mě ještě zavolá.

„Hele,“ sype ze sebe. „Dneska je na Drinku kalba. Mohla bys přijít. Nebude to nic velkého,“ vysvětluje. „Jen dvacet lidí, víc ne. Ale klidně s sebou někoho vem.“ Tu poslední větu řekne zvláště přiškrceným hlasem. Přemítám, jestli to má být narážka, jestli mě ve skutečnosti vybízí, abych přivedla Daru. Pak sama sebe proklínám za to, že mě něco takového napadlo. Než si spolu začali, nikdy to mezi námi takhle divné nebylo.

Další věc, kterou Dara zničila prostě jen proto, že se jí chtělo, protože měla nutkání, protože si něco zamanula. *Je fakt šukatelněj*, vzdychla jednoho rána, jen tak zničehonic, když jsme se šly do parku Upper Reaches podívat, jak hraje frisbee. *Všimla sis ně*

kdy, jak naprosto je šukatelněj? Sledovaly jsme ho, jak se žene trávou na vyznačeném hřišti za zářivě rudým kotoučem, paže od těla – a ten kluk samá ruka, samá noha, kterého jsem znala celý život, se po jejích slovech najednou úplně změnil.

Pamatuju si, jak jsem se na ni podívala a měla jsem pocit, že i ona se změnila, že je z ní cizí člověk. Vlasy měla tehdy obarvené na blond a fialovo, oči podmalované uhlově černými stíny, rty obtažené rudou rtěnkou, aby vypadaly větší, nohy v kraťoučkých šortkách nekonečně dlouhé. Moje Dara, moje Vajíčko, Pršinoska, která mě vždycky objímala kolem ramen a stála mi na nohou, abychom se mohly potácet po obýváku a předstírat, že jsme jedna bytost... jak se mohla změnit v někoho, kdo používá slova jako *šukatelněj*, v někoho, koho neznám, koho se skoro bojím?

„Bude to zas jako za starých časů,“ dokončí Parker a mě v hrudi ostře píchne zoufalá touha po něčem, co je nenávratně pryč.

Všichni přece ví, že čas se nedá vrátit.

„Uvidím. Dám ti vědět,“ řeknu, ale v úmyslu to nemám.

Sleduju ho, jak nasedá do auta a odjíždí, jak na mě s úsměvem mává, a předstírám, že hrabu v kabelce pro svoje klíče. Pak přejdu parkoviště na druhou stranu a čekám na autobus.

9 . ú n o r a

Nick

„Au.“ Rychle otevřu oči a usilovně mrkám. Z tohoto úhlu vypadá Dařina tvář velká jako měsíc v úplňku, kdyby měsíc v úplňku nosil bláznivě barevný make-up: uhlově černé oční stíny, stříbrnou tužku na oči, velké rudé rty jako šmouha horké lávy. „Zase jsi mě píchla do oka.“

„Protože ses zase pohnula. Zavři oči.“ Vezme mě za bradu a lehce mi foukne na oční víčka. Její dech voní po vanilkové vodce. „Tak, a je to. Koukni.“ Zvednu se ze záchodové mísy, na kterou si mě usadila, a stoupnu si vedle ní před zrcadlo. „Teď vypadáme jako dvojčata,“ zhodnotí Dara spokojeně a položí mi hlavu na rameno.

„To těžko,“ frknu. „Já vypadám jako transka.“ Začínám litovat, že jsem Daře dovolila mě nalíčit. Obvykle nenosím nic jiného než řasenku a lesk na rty, a i to jen pro zvláštní příležitosti.

Teď si připadám jako dítě, co se až moc odvážalo s barvičkami na obličej.

Nejvtipnější na tom je, že si s Darou jsme podobné, hodně podobné, ale tam, kde ona je křehká a souměrná a hezká, jsem já hrbolatá a tuctová. Vlasy máme stejně neurčitě hnědé, ale Dara je má právě teď obarvené načerno (je to *Kleopatřina* čern, tedy podle ní) a předtím už je měla platinově blond, zrzavé, a chvíli dokonce i fialové. Máme taky stejné oříškově hnědé oči, posazené trochu moc daleko od sebe, a stejný nos, i když ten můj je malinko křivý, důsledek toho, jak mě Parker ve třetí třídě praštil při softbalu. Jsem o trochu vyšší než Dara, ale teď byste to nepoznali, protože Dara má na sobě kozačky na vysokánském klínu, k tomu skoro průsvitné šaty, co jí sahají sotva pod zadek, a černobíle pruhované punčocháče, které by na komkoli jiném vypadaly směšně. Já mám na sobě to, co na oslavu založení města nosím vždycky: tílko, těsné džíny a pohodlné kotníčkové boty.

Takhle to se mnou a Darou je. Jsme si podobné a přitom jsme si na hony vzdálené. Jako slunce a měsíc, jako hvězda a mořská hvězdice – spřízněné, ale přitom úplně odlišné. A Dara je vždycky ta zářivá.

„Vypadáš krásně,“ odporuje mi Dara a narovná se. Její mobil začne na umyvadle vibrovat, otočí se vedle kelímku s kartáčky do půlkruhu a pak zase utichne. „Že jo, Ari?“

„Jo, krásně,“ zamumlá Ariana, aniž by zvedla hlavu. Ariana má dlouhé vlnité blond vlasy a pleť, kterou by zúročila v reklamě na čistící gel, takže její piercingy v jazyce, nose a pecka nad levým obočím na ní vždycky působí tak trochu nepatřičně. Sedí

na okraji vany a malíčkem si míchá zteplalou vodku s pomerančovým džusem. Lokne si a dělá, že se dáví.

„Moc silný?“ zeptá se s předstíranou nevinností Dara. Její telefon začne znovu bzuchet a Dara ho rychle umlčí.

„Ne, moc dobrý,“ ušklíbne se Ariana sarkasticky, ale dopřeje si další doušek. „Stejně jsem si už dávno chtěla vypálit krční mandle. Co s nima, že jo?“

„To mě těší,“ řekne Dara a natáhne se po kelímku. Zhluboka si lokne a pak mi ho podá.

„Ne dík,“ zavrtím hlavou. „Já si svoje krční mandle ještě nechám.“

„Ale no tak.“ Dara mě obejmě kolem ramen. Na těch svých šteklich je ještě vyšší než já, a to měřím metr sedmdesát. „Vždyť jdeme na oslavu založení města.“

Ariana vstane a chmátne znovu po kelímku. Musí se přitom prodírat záplavou podprsenek, kalhotek, topů a šatů, kterými je posetá podlaha. Naše zavržené modely. „Oslava založení města,“ zopakuje a dokonale napodobuje hlas našeho ředitele, pana O’Henryho, který nejen že dělá dozor na školní tancovačce, co se každoročně v rámci oslav koná v tělocvičně, ale taky se účastní trapné historické rekonstrukce bitvy na Monument Hillu, po níž se původní britští osadníci rozhodli, že celá oblast západně od Saskawatchee je majetkem britské koruny. Podle mě je trochu netaktní hrát si každý rok na masakrování Čeroků, ale co už. „Nejdůležitější den v roce a určující milník naší hrdé historie,“ doplní Ariana a zvedne kelímek s vodkou vysoko do vzduchu.

„Tak tak,“ pokývá Dara hlavou a dělá, že si připíjí z pomyslné sklenice. Malíček nechává vytrčený nahoru.

„Spíš by tomu měli říkat oslava totálního průšvihů,“ dodá Ari už normálním hlasem.

„To nezní tak majestátně,“ řeknu a Dara se zahihňá.

Před třemi sty lety se osadníci usadili na břehu řeky Saskatchewan v domnění, že našli řeku Hudson. Založili tu město pod správou britské koruny a bezděky tak vlastně asi o osm set kilometrů jihozápadně od svého původního cíle založili budoucí Somerville. Někdy v průběhu let si svůj omyl museli uvědomit, ale tou dobou už tu asi byli natolik zabydlení, že se nenamáhalo chybu napravit.

Někde v tom příběhu je skrytá metafora, jako že v životě taky vždycky skončíte někde, kde jste to nečekali, a musíte se prostě naučit být spokojení, ať jste, kde jste.

„Aaron zešílí, až tě uvidí,“ prohlásí Dara. Má takovou až nadpřirozenou schopnost vždycky přesně odhadnout, na co myslím, vylovit mi z hlavy zpola utvořenou myšlenku a dokončit ji, jako by rozplétala nějaké neviditelné klubko. „Jeden pohled a hned zapomene na ten svůj celibát.“

Ariana se uchechtne.

„Tak naposled,“ vzdychnu. „Aaron nežije v žádném celibátu.“ Od té doby, co Aaron dostal hlavní roli Ježíše Krista ve vánočním divadelním představení – a to bylo v první třídě! – je Dara přesvědčená, že je to náboženský fanatik, co hodlá až do svatby být zapřísáhlým panicem, a to, že jsem s ním už dva měsíce a pořád jsme se nedostali přes druhou metu, ji v tom jenom utvrdilo.

Nejspíš ji ani nenapadlo, že problém může být na její straně.

Když na něj teď myslím – dlouhé tmavé vlasy, jeho vůni, která se z nějakého tajemného důvodu podobá praženým mandlím, dokonce i když je zpocený po basketu – něco se mi sevře v hrudi, napůl rozkoš, napůl bolest. Mám Aarona ráda, opravdu.

Jenže ne dost.

Dařin telefon se znovu rozdrnčí. Tentokrát po něm Dara chňapne a s povzdechem ho hodí do kabelky ozdobené flitry a malinkými lebkami.

„To je ten týpek, co –?“ začne Ariana a Dara rychle sykne, aby mlčela.

„Co?“ otočím se na Daru podezřívavě. „Co je to tvoje velký tajemství?“

„Nic,“ mávne Dara rukou a sjede Arianu přísným pohledem, jako by říkala, *jen zkus ceknout*. Pak se otočí zpátky na mě, usměvavá, nádherná holka, které chcete věřit, holka, kterou chcete následovat na kraj světa. Holka, do které se chcete zamilovat. „Tak pojď,“ vezme mě za ruku a stiskne tak pevně, že mě bolí prsty. „Parker už čeká.“

V předsíni mě Dara donutí dopít posledních pár doušek zteplalé vodky s džusem plným dužiny, ale aspoň mě to trochu roze-hřeje a dostane do nálady.

Potom vytáhne malou kovovou krabičku a vyloví z ní cosi malého, bílého a kulatého. Moje dobrá nálada je rázem tatam.

„Chceš?“ otočí se na mě.

„Co to je?“ syknu, zatímco Ariana napřáhne dlaň, aby si vzala.

Dara zvedne oči v sloup. „Mentolka, ty trubko,“ zasměje se a vyplázne na mě jazyk, aby mi ukázala pomalu se rozpouštějící mentolový bonbón. „Věř mi, přijde ti vhod.“

„Jo, jasně,“ odfrknu si, ale natáhnu k ní ruku a je mi zase líp. Dara, Parker a já jsme vždycky chodili na oslavy založení města spolu, už od druhého stupně základky, kdy škola místo tanečnické organizovala ulítlou talentovou show, a posledních pár let s námi chodila i Ariana. No a co, že jsou teď Dara a Parker spolu? No a co, že už nesedám na sedadle spolujezdce? No a co, že jsem s Parkerem pořádně nemluvila od chvíle, co si s ní začal? No a co, že můj nejlepší kamarád jako by najednou úplně zapomněl, že existuju?

To jsou všechno detaily.

Musíme jít oklikou, protože Dara ani Ariana to na vysokých podpatcích přes les nezvládnou a Ariana si chce ještě zakouřit. Je až podivně teplo, led na stromech taje a voda stéká do struh, ze střeš sjíždí rozměklý sníh a vzduch je plný pronikavé vůně slibující příchod jara. Je to však falešný příslib, příští týden má zase nasněžit. Teď mám ale na sobě jen lehkou bundu a Dara jde vedle mě a je skoro střízlivá a vesele se směje. Míříme k Parkerovu domu. Jako za starých časů.

Na každém rohu na mě vyskakují vzpomínky. Starý javor, na němž jsme kdysi s Parkerem soutěžili, kdo vyleze výš, až se Parker nakonec zřítíl z tenkých vysokých větví na zem a zlomil si ruku. Nemohl pak celé léto do bazénu a já si ze solidarity vyrobila sádku z ubrousků a izolepy. Old Hickory Lane, Parkerova ulice, kam jsme o Halloweenu chodívali nejradši koledovat, protože

stará paní Hanrahanová nikdy nedokázala rozeznat děti z okolí a dávala nám Snickersky, i když jsme u ní zazvonili potřetí, po čtvrté, popáté. Les, o němž jsme Daře navykládali, že v něm žijí zlé víly, které ji unesou do podsvětí, když nás nebude na slovo poslouchat. Vzpomínky jsou jako soustředné kruhy porostu rozrůstající se od středu ven jako letokruhy stromů.

Nebo se možná vracíme zvenčí do samého srdce, do samého začátku, protože jak se přibližujeme k Parkerovu domu, vzpomínky se vynořují častěji a rychleji, vzpomínky na letní noci a zimní koulovačky a všechny vrstvy našich životů, až nakonec stojíme na verandě jeho domu a Parker otevře dveře a na verandu se rozlije vřelé světlo zevnitř. Jsme tady, v samém středu.

Parker se dokonce vyfkl a vzal si košili, ale pod rozhaleným límečkem mu pořád kouká tričko a jinak má na sobě džíny a modré kecky pokryté změtí vybledlých inkoustových malůvek. Na levé podrážce je lihovkou vyvedený nápis *Nick je nejlepší NEJSMRADĚAVĚJŠÍ nejlepší!!!*

„Moje holky,“ rozevře Parker doširoka náruč a naše oči se střetnou a já na zlomek vteřiny zapomenu a vyrazím k němu.

„Kocoure,“ zavrčí Dara a předběhne mě a já si okamžitě vzpomenu.

Rychle couvnu o krok zpátky a odvrátím se, aby se s ním mohla obejmout jako první.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.